

Önceliklerimiz

Ve

Denge Ölçülerimiz (4)

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillah vessalatü vessalamü ala Rasulillah

Özetleyecek olursak dedik ki Ümmeti Muhammed'iz. İlk insandan son insana kadar ALLAH'ın bütün insanlık için çıkardığı insanlığın son gemisi bir ümmetiz. Bütün insanlık için çıkarılmış olmanın da bir bedeli var, insanlığın Âdem'den son insana kadar bütün birikiminin omuzlarımızda taşınması gibi bir sonuç ta bizim için bir kader yazılmıştır dedik. Dolayısıyla biz çok işi olan, yoğun işi olan, kendisinin ve başkalarının da sıkıntılarıyla uğraşmak mecburiyetinde olan bir ümmetiz.

Plansız, programsız, önceliği ve önemsenmişliği olmayan işler havaleli, görüntüsü büyük işler olabilir ama ümmet adına sonuç vermez. Şahıs adına da bekleneni vermez. Dolayısıyla biz ümmet olarak muhakkak programlı, planlı işler yapmak zorundayız dedik. Bu noktadan sonra bir Müslümanın öncelikli işlerini konuştuk. Neler öncelikli olmalı dedik. Şimdi bu öncelikliği belirleme ilkesinden söz edeceğiz, örnekleriyle beraber.

Yalnız kardeşler şunu unutmamamız lazım: Dinimiz, bil hassa Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin Medine günlerinde – ilk şeriatın kurallaştığı günlerde- temel prensipleri konuşan bir sistem oturtmuştur. Sadakadan söz etmiştir ama üzüm vereceksin ya da öğütülmüş buğday vereceksin dememiştir. Fakiri tebessüm ettirmekten konuşmuştur, ALLAH'a kul olmak diye bir kavram kullanmıştır, ayrıntıları Müslümanın yerine, zamanına göre belirleyeceği şartlara havale etmiştir. Bu da Müslümanların Kur'an'ı ve Peygamber aleyhisselam efendimizin hadis-i şeriflerini esas alıp bir fıkıh mantığı oluşturmalarını gerektirmiştir.

Fıkıh, dini ince, hassas ayarlarıyla anlayabilen âlimlerin oluşturduğu sistem demektir. Neyi, ne zaman, nasıl yapacağımızın ana kuralını Kur'an belirler, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünneti belirler. Uygulama, zamana göre, yerine göre, hangi zamanı yaşıyorsa insan, hangi mekânda yaşıyorsa ona göre belirlenir. Namaz gibi, oruç gibi temel ibadetlerde de câridir bu. Orucun Ramazan'da farz oluşu temel kuraldır. Müslüman'ın yolculuk şartlarına göre, sağlık sorunlarına göre oruca şekil vermesi ise sonra belirlenecek bir kuraldır. Namaz, on iki farzıyla nasıl edileceği temel olarak belirtilmiştir. Hastaya göre, filan olağanüstü şarta göre namaza şekil verilebilir.

Kulun ALLAH (c.c.) korkusu ve yaşadığı şartlar bu ayrıntıyı belirler. Müslümanın çalışma takvimindeki öncelikler, önemli ve ikinci işler de bu mantıkla belirlenecek. Buna bir istişare ağı kurma adını da verebiliriz. Bu dönemde Müslümanların acilen yapması gereken iş ne olmalıdır veya sıralamayı nasıl belirlemelidir Müslümanlar? Elbette namaz mı önemli, oruçlu önemli diye bir sıralama yapmayacaklar. Çünkü kıyamete kadar namazla orucun yeri belli, zekâtın yeri belli. Ama yeni ortaya çıkmış sorunlara karşı Müslümanların çalışma programı, öncelikli, önemli diye bir takvim belirlemeleri ancak bir istişare ağıyla mümkündür.

Müslümanların ilk yapmaları gereken şey birikimlerini ve enerjilerini havuzlaştırmaları olmalıdır. Bu, filan vakfın elindeki eleman ve yahut maddi birikimle filan vakfın elindekinin bir havuza devredilmesi şeklinde değildir. İslam, merkezden idare mantığı üzerine kurulmamıştır. Tek merkez vardır, o da ALLAH (c.c.) merkezidir. Bunun dışında Müslümanlar yerel idareye daha uygun bir mantık üzerinden idare edilirler, nafîle olan işlerimizde. Cuma namazında yerel veya merkezi bir idare olmaz. Ama nafîle olan, sonradan oluşan projelerde çok rahat bir şekilde Müslümanlar mağribte başka bir kültür, maşrikte başka bir kültür oluşturabilirler.

Çok basit bir örnek vermek istiyorum arkadaşlar. Müslümanların şimdiki görüntümüzde olduğu gibi baş açık ve yöresel kıyafetlerle dolaşmaları önceden de bilinen bir meseleydi. Çok bariz bir örnek doğu ulemasının sözlerinde baş açık dolaşmak muruet düşürücü bir özürdür. Muruet düşürücü

demek yani şahsiyeti yıpratıcı bir suçtur, Müslümanın takkesiz, sarıksız dolaşması. Aynı şey terstendir mağrib ulemasında. Yani bu doğu kültüründe hâkim basit suçlara karşı iki gün Bağdat caddesinde sarıksız dolaşacaksın diye ceza verir. Herkes de, bu adam baş açık dolaştığına göre bu adam suç işledi herhalde, mahkeme bunu cezalandırdı der. Muruet düşürücü, şahsiyet yıpratıcı suç kabul ediliyor baş açıklık çünkü. Aynı şeye bakıyoruz, mağrib ulemasında tam tersten bakılıyor. Bu adamın başı örtülü, her halde sarık sardığına göre diye başlanıyor.

Bu nerden kaynaklanıyor? İslam merkezi kıyafet oluşturmamıştır. Yöre ve zamana terk etmiştir bunu. Merkezi kıyafet yani doğan her Müslümanın –kadın ve erkek- kıyafeti şudur diye namazın belirlendiği gibi bir belirleme yoktur. Bazı Müslümanlar merkezi kıyafet olarak şu kıyafeti önümüze çıkarıyorlar diye bir hassasiyet gösterirlerse bu, İslam’ı yüzeysel anlamaktan başka bir şekilde yorumlanamaz. İslam’ı kumaşla ölçmektir. İslam kumaş dini değildir. Terzilerin, modelistlerin standardını belirleyeceği bir din değil deriz bırakırız. Münakaşa konusu da yapmayız.

En hafif anlaşılabilir bir örnek üzerinden bunu mütalaa ettim. İslam’ın merkezi olan bölümü vardır. Cihad, merkezîdir mesela. ALLAH’ın kat’i emirlerinden biridir. Cihadın ayrıntıları merkezi değildir. Zamana ve mekâna göre belirlenebilir.

Eğer merkezîdir cihad dersin kılıcsız yapılan her cihada bidat demen gerekir. En fazla mancınık kullanabilirsin, Taif kuşatmasında Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem kullandı. Mancınığa benzeyen top da belki hani bidat olmayabilir. Yani bir uçakla savaş yaptığın zaman bidat oğlu bidat bu, hepten bidat, haram, şirk deyip atman lazım. Cihad, merkezîdir, cihadın pratiği yöreseldir ve zamana terkedilmiştir.

Sadaka merkezî bir emirdir, yani en merkezden belirlenmiştir. Bu ümmet sadaka ümmetidir, sadaka verir bir ümmettir. Üst el, alt el diye bir kavram geliştirmiş bir ümmetiz biz. Bu da merkezden belirlenmiştir. En merkezimizde ALLAH (c.c.) var, Peygamber’i var sallallahu aleyhi vesellem ve onların pratik dökümanı olan Ashab-ı Kiram var. Ama Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem merkezde hurma üzerinden sadaka vermiştir. Şimdi doktorlar glikoz savaşı yapıyorlar, fakir fukaraya hasta, zaten adam dökülüyor üç günü kalmış dünyada, Rasulullah’ın sünnetidir diye bir kasa hurma götürmüşsün şeker hastası bir ihtiyara. Ne yapıyorsun? ALLAH (c.c.) için sadaka yapıyorsun. E Kur’an, hurmadan söz ediyor. Meryem validemiz bile doğum yaparken “hurma ye” dedi ona ALLAH (c.c.) diyor. Ee? Peygamber aleyhisselam efendimiz ölçek ölçek hurma vermişti. Ulan sünnet düşmanı mısın sen? Nedir bu? Diyet hurma olur mu? Sünnete aykırı, bidat diyemezsin. Sadaka merkezî bir emirdir. Sadakanın ayrıntısı şahsa ve zamana göre belirlenmek üzere havale edilmiştir.

Yani Rasulallah sallallahu aleyhi ve selam, sadakayı emretti, adamın giyeceği yok, elbisesi yok “Ben anlamam arkadaş, bir sepet hurma getirdim sana. Giy bunları istediğin gibi!” mi diyeceksin? İhtiyacı algılamak, neyin öncelikli olduğunu algılamak da şeriatin özünde olan bir mefhumdur. Şimdi örnekler üzerinden göreceğiz arkadaşlar, Kur’an böyle bir talimat veriyor -ki inşallah hep beraber anlayacağız bunu.-

Özellikle bu vurguyu tekrar yapıyorum: Bu örneklerin, yani çok yöresel anlayış veya İslam’ı bir noktadan anlayışın hükümran olduğu bu zaman ve mekânda başıma bela olacağını da bilerek konuşuyorum ben bunu. Yani hangi şeyle itham edileceğimi anlayamıyorum bile şimdi. Ne korkunç bir şey merkezi İslam, yöresel İslam diye ayırım bile yapmış olabiliriz biz şimdi. Çok önemli değil arkadaşlar, Bu da bu zamanın imtihanlarından biri.

Kuşatmadığı şeyi insanlar yok kabul ediyorlar. İslam’ı bütünüyle kuşatamıyor, kim kuşatıyorsa onu da düşman telakki ediyor. Batıl ve yahut sapık olarak lanse ediyor. Çok ta önemli

değil. Bedel ödeyemeyen mikrofonların önüne çıkmasın. Hep can olarak mı bedel ödeyeceğiz? Bir miktar da bu rayından çıkan, çıkmak üzere olan katarımızı biz bir miktar rayına oturturken epey bir bedel ödeyeceğiz, yorulacağız. Kimimiz şehit olarak, kimimiz itham edilerek, kimimiz alnından ter silmeye vakti olmayarak ama bir yolla bedel muhakkak ödeyeceğiz. İnşallah bedelimiz ALLAH (c.c.) katında makbul olur.

Her halükârda öncelikli işlerimizin planından konuşurken arkadaşlar şeriatımızın merkezde tuttuğu, bu merkezin idaresi altında durduğu temel kavramlar var. Bir de bu temel kavramların bilhassa nafile ibadetlerde –özellikle nafilelerde, yani müminin yapmazsa kebâirden işleyeceği, namaz kılmamak gibi suçlar, bunlar ayrı- nafile olan, sosyal olarak yaptığımız, fazladan sevap kazanmak için yaptığımız işlerde bir planlama muhakkak söz konusu.

Bu planlamada üç temel şey var. Bu üç esasa dikkat edildiği zaman şeriata uygun İslâmî bir iş yapılmıştır. Birincisi, yerinde, ikincisi, zamanında, üçüncüsü, şeriatın temel prensiplerine sadık kalınarak.

Mesela çok basit bir misal, İslâmî bir iş hesabı yapıyoruz. Mesela Afrika’da kıyafet dağıtacağız. Yani insanlar çıplaklar. Televizyonlarda görüyoruz üstü başı açık dolaşıyorlar. Bir tır dolusu kıyafet götürüyoruz A ülkesine. Bir, A ülkesi ile B ülkesi arasında bakıyorum B ülkesinde insanların yani iç çamaşırı bile yok, A ülkesinde iç çamaşır var en azından. Yer tercihi sıkıntımız var. Yeri, en muhtaç olan yer olarak tespit ediyoruz.

İki, zamanlama açısından evet bir kıyafet sorunu var, çıplak insanlar. Ama aynı zamanda da açtan ölüyorlar. Kıyafetin zamanı mı gıda götürmenin zamanı mı? Bunu da tercih ediyorum.

Üç, burada bir mağazanın satamadığı mini etekleri topladım, Afrikalı kızlara ALLAH (c.c.) rızası için götürüyorum! Şeriat, mini etekle mini olmayan etek arasında fark gören şeriatımız bizim. Yani insanların orda ALLAH’ın razı olmayacağı bir görüntüde olmalarına zemin hazırlıyorum. Şeriatım hâlbuki kıyafette eteğin kisası uzunluğunu diye bir ayırım yapıyor.

Bu üç şeye dikkat ediyorum: yerini, zamanını ve şeriatın bir ilkesiyle çelişmemeyi. Tespit ediyorum. Bu üç şeyi tespit ettiğimde bir de istişare havuzu da oluşturmuştum. Yani ben Afrika’nın bu bölümüyle uğraşırken ‘yanı başımda çok daha acil sorun var mı yok mu’nun istişare ağını da yapıyorum. Müminler olarak birbirimizle istişarelerimizde de güçlüyoruz. Bu standartlarda yaptığım her iş Medine-i Münevver’e de Halid bin Velid’in komutasında yapılmış iştir. -Kıyamete kadar hangi zamanda yapılırsa yapılsın- cihattır.

Ama mekânı oturtulamayan, zamanı iyi belirlenememiş ve şeriatın temel umdeleriyle ters düşen hiçbir çalışmaya “ALLAH (c.c.) adına yapılmış cihad” diye bir isim kullanamayız. ALLAH (c.c.) adına yapılmış, ALLAH’ın razı olacağı, adına ibadet denilecek çalışmada ana umdeleri zaten şeriat belirliyor, dinim: “cihad nedir, sadaka nedir?” bunu belirliyor. Ama ben, benim zamanıma ait daha iyi hangisidir bunu da belirliyorum.

Burada arkadaşlar en zor olan iş –örneklere geçmeden önce- en zor olan iş Müslümanların birbirleriyle enerji ve birikim paylaşımını sağlayacakları ağı kurmaktır.

Kardeşler,

Fakirlik sorunu yaşamıyoruz ümmet olarak. Ümmet olarak kıtlık sorunu da yaşamıyoruz. Ama bunca okumuşluğumuza rağmen enerji ve birikimimizi bir istişare ortamında paylaşacak –sadece sözel bir paylaşım bile- becerebildiğimiz bir iş değildir henüz. “İslam hala bizi bir arada caminin

dışında bir yerde tutamıyor.” diyeceğim, camiye gelmeyi protesto edenler de var. Camide bile bizi bir arada tutamıyor İslam. Bu da henüz büyümediğimizi gösteriyor. Akıl balığ olmadığımızı gösteriyor İslam olarak. Daha çok katetmemiz gereken yol var. ALLAH (c.c.) yardımcımız olsun. Bunları konuşuyoruz, islahaya vesile olur umuduyla, haddimizi bilme umuduyla. Hayr üretir diye inşallah konuşuyoruz. Ama ne kadar yüreğimiz yanıyor yanmıyor ayrı bir konu.

Arkadaşlar,

Buhari’de iki bin sekiz yüz doksanınıcı hadis, Müslim’de de bin yüz on dokuzuncu hadis-i şerif. Bu hadis-i şerif –rakamları veriyorum özellikle. Çünkü Buhari ve Müslim bizim için Kur’an’dan sonraki en güçlü bilgi kaynağı -bu hadis-i şerif hem Buhari’de hem Müslim’de var demek– müttefekun aleyh bir hadis demek- ayet değil ama bizim oturup tartışabileceğimiz bir konu da değil.

Bir Ramazan gününe ait hatırayı anlatıyor Enes (r.a.). Bu, Mekke’nin fethi de olabilir, Bedir de olabilir. Ashab-ı kiram topluca Rasullullah sallallahu aleyhi vesellemle beraber cihada çıkmışlar. Oruçlular. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem oruç bozmalarına izin vermiş. Yorgunuz demiş. Ve yahut da cihaddayız, seferiyiz zaten.

Bir grup sahabi “Ya Rasulellah! Zaten şehitliğe doğru gidiyoruz, oruçlu gidelim gitmişken” dediler ve oruçlarını bozmadılar. Bir grup sahabi de “iş yapıyoruz burada” deyip orucunu bozdular.

Elbette tahmin edersiniz orucuna bozanlara “ Eh bunlar İslam’ı tam anlamamışlar” diye bakmıştır öbür sahabiler. Öyle bir bilgi hadiste yok da bunu ben parantez içerisinde söylüyorum. Çünkü oruç tutanlar bunu artı bir meziyet olarak orucunu o gün devam ettirdiler.

Bir yerde çadır kuracaklar artık ne yapacaklarsa Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem “burada buyurun çalışmaya başlayın” talimatını verince Enes radiyallahu anh diyor ki: oruç tutanlar çöküverdiler diyor. Susuzluktan, takatsızlıktan oturup bir ağacın altında dinlenmeye mecbur oldular diyor. Orucu bozan sahabiler de diyor çok güneşte var elbiselerini kendilerine şemsiye yapmışlar böyle. Çalışmaya devam etmişler o arada. Oruçlular, çalışanları seyretmiş. Orucunu bozup -Ramazan günü- ALLAH (c.c.) yolunda cihad işine devam edenler ise o işi bitirdiler diyor.

Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem iş bittikten sonra -tabi herkes kenara çekildi iftarı bekliyorlar şimdi, iftar saatini bekliyorlar- herkes işi bitirdikten sonra Rasullullah sallallahu aleyhi vesellem efendimiz buyurmuş ki: “Orucunu bozanlar bugünün sevabını kazananlar oldu” buyurmuş.

Zamanında, mekânında iş yapmak ilkesini koyuyor, sallallahu aleyhi vesellem. Oruç, merkezî bir emirdir. Oruçla oynanmaz ama zamanı ve mekânına göre oruca şekil veriliyor. Bu şekli Peygamber verdiği halde aleyhissalatu vesselam, “Oruç tutun” diyen Peygamberdi. “Bu pozisyonu oruçsuz geçirin” dediği halde itaat etmediler Ona. Bu itaat, isyan manasında değil, serbest bıraktın, bizde bozmuyoruz manasında şüphesiz.

Mekke Fethi’nde benzer bir sorun oldu. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem –yani bir de onlar sorun oluyorlar şimdi! Hız kesiyorlar. Orucu bozmayınca, su içmeyince yetmiş kilometre saatte yürünecekti diyelim, altmış kilometre düşürüyorlar. Orduya zarar veriyorlar- Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem buyurmuş ki: “Bana bir bardak su getirin” ya da “bir tas su getirin” buyurmuş. Bir taşın üstüne çıkmış, herkesin gözüne baka baka Ramazan günü suyu içmiş. Ama emretmiyor, oruç bozma emri vermiyor. “Yaptığımız hareketin menfaati gereği orucunuzu bozmanız daha iyi olur” diyor.

Bir kısım sahabi oruca kafası takılmış “Oruç bozmam ben” diyor. “Böyle şehit olacağım” diyor. O, kazanıyor, ordu da hız kesiyor ama. O kazanıyor; ordu kaybediyor. Bunun üzerine Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem “ben yorum yapıyorum. Siz niye böyle yapmadınız, niye emrime itaat etmediniz” demiyor. Ne buyuruyor? “Bugün orucunu bozanlar sevabı kazandılar” buyuruyor. Peygamber aleyhisselam oruç bozmaya sevap vaat edebilir mi? Orucun sevabı şu kadardır şu kadardır diyen Peygamber, “Orucunu bozanlar bugün sevabı kazandılar” buyuruyor. Oruç bozmayı sevap olarak gösteriyor, Peygamber sallallahu aleyhi vesellem efendimiz.

Burada ki mantık şu arkadaşlar: Biz Ümmeti Muhammed’iz. Oruçla mükellef kıldık. ALLAH’ın emri oruç. Ama insanlık kadar dert taşıyan bir ümmet olduğumuz için yeri gelir orucu da bozarız. Bozduğumuz oruç, oruçtan daha sevap olur bizim için. Buhari’de ve Müslim’de bir hadis-i şerif konuşuyoruz.

Burada arkadaşlar, İslam öğretilirken, İslam namına çalışmak ve cihad sözü verilirken, İslam’ın farzları, vacipleri öğretildiği gibi İslam’ın hayata bakan mantığının da öğretilmesi lazım. Aksi takdirde bildiğinden başkasını yapamayan, sadece planlandığı, programlandığı işi yapabilen robot Müslüman çıkıyor ortaya.

Zikir yapmanın önemini anlatıyorsun, anlatıyorsun. Ama İmam Gazali’nin; “En büyük zikir çeşitlerinden biri ALLAH (c.c.) yolunda şehit olmaktır.” sözünü hiç duymuyorsun. Dolayısıyla zikrin önemine kilitlenmiş bir Müslüman, sadece tespih çekmeyi zikir olarak anlıyor.

Bir talebenin Kur’an-ı kerim tedrisatında olmasını en büyük zikir olarak algılayamıyor. Kur’an’dan daha büyük zikir olamayacağını düşünemiyor. Kur’an’ın adının zikir olduğunu “وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ” sana zikri indirdik ALLAH (c.c.) diyor. Kur’an’ın adı zikir bir defa. Bunu anlayamıyor. Kilitlenip kalıyor.

Öbür Müslüman da sadece, Halid bin Velid’in cihad yaptığını, Übey ibn Kâb’ın Kur’an öğretirken cihad yaptığını anlayamıyor. Bu sefer o da “Elimizde kılıç varken Müminiz, yoksa Mümin değiliz” diyor. Tespihli Müslümanı cahil görüyor. Yanlış iş yapıyor görüyor.

Hâlbuki İslam, gökyüzünden bakılarak hayatı kuşatan büyük bir perspektifin adıdır. Yeri gelecek tespih en büyük cihad olacak, yeri gelecek silahlı hareketin en büyük cihad olacak, yeri gelecek bir hastaya bir gülücük sağlamak, bir çiçek vermek en büyük cihad olacak.

Hayat dinisin sen, Âdem aleyhisselamdan son insana kadar bütün insanlığı kuşatıyorsun. Ama bir tekkede kapanıp kalıyorsun. Bir çölde yaptığın bir silahlı eylemde tıkanıp kalıyorsun. İslamsa, sen değilsin. Bütün hayatı kuşatan kafa, İslam kafasıdır.

Buradaki sorun kardeşler, Müslümanlar olarak biraz önce söylediğim şey. Birikimimizi, enerjimizi en az sözel planda paylaşacak noktaya gelmedikçe bu sorunu ortadan kaldıramayacağız.

Biz Ümmeti Muhammed’iz, bütün insanlık için geldik. Bütün insanlık için gelmiş bir din, üç insanın kafasına göre algılanamaz. Peygamber aleyhisselatü vesselam olabilirdi bu. Oldu da nitekim. Neden? Çünkü vahiy ile müeyyetti. Kimseye soru sormasa bile Cebrail “doğrusu budur” diyordu Ona. Kaldı ki soruyordu O.

Arkadaşlar,

Bir ayrıntı zannediyorum hepimizin ibret olarak düşünmesi gereken, tefekkür etmesi gereken bir ayrıntıdır. Ashab-ı Kiramın faziletlipleri, en üstünleri biliyorsunuz Aşere-i Mübeşşere’dir. Ondan sonra da Bedir ashabıdır. Üç yün on küsür kişi ashabın en büyüğüdür. Ömer bin Hattab radiyallahu

anh, ümmetin lideri olduğu dönem boyunca Bedir mücahitlerinin -Bedirliilerin diyelim- Medine dışına çıkışlarını yasaklamış. Neden sorusuna da cevap vermiş: “Ben ümmeti Muhammedi idare ediyorum. Kiminle idare edeceğim siz giderseniz” demiş.

Bedir ashabını, o üç yüz on üç kişiden yaşayanları –hepsini- doğal şura üyesi olarak kabul etmiş. Onların bulunmadığı bir kararı tenfiz etmemiş hiçbir zaman. Yani Bedir Ashabi’nı topluyor, onlardan onay alıyor öyle karar veriyor. Cihada gitmek için izin isteyene bile izin vermemiş. “Gidemezsiniz!” demiş. Ben nasıl idare edeceğim bu Ümmeti? Hâlbuki Ömer, onların hepsinin boyun büktüğü, “Doğrusun” dediği bir insandı. Kolay kolay da itiraz etmemişler Ömer’e zaten. Ama Ömer, İslam biliyor.

Şûra suresi, müminlerin şûra karakterini namazla zekât arasında zikrediyor. Müslümanların birbirleriyle şûra yaparak ^{بَيْنَهُمْ} شُورَى وَأَمْرُهُمْ شُورَى “aralarında şûra ile iş yaparlar” karakteri, Ümmeti Muhammed’in, İslam’ın beş temelinden birisi olan zekâttan daha önemlidir. Zekâtın aktif olmasından daha önemli Müslümanların şûra karakterlerini canlı tutmalarıdır. Namazdan önemli değil, namazdan sonra çünkü. “Namaz kılarlar, işlerini şûra ile hallederler ve zekât verirler” ALLAH (c.c.) buyuruyor.

Müslümanlar çok zekât vererek bir hayır yapıyor olabilirler. Ama vakıfları, dernekleri, âlimleri, aydın insanları fikirlerini bir araya getiremiyorlarsa, şûrayı sadece sosyal bir kurum olarak, aktif bir sosyal anlayış içerisindeyiz diye görüntü, vizyon gereği kullanıyorlarsa, Müslümanlar ALLAH’ın razı olacağı bir işi henüz beceremiyorlar demektir. Yani ucundan kenarından tutuyorlar.

Bu bahsettiğimiz zamanına, mekânına ve şeriatın temel ilkelerine uygun çalışma. Böyle çalışırsak her işimizin ibadet olması ilkesi için aktif bir şûra anlayışımızın olması lazım. Bu şûra anlayışına nasıl geleceğimiz de herhalde henüz biraz daha tefekkür etmemiz gereken alanlarımızdan birisi olur.

Arkadaşlar,

Tövbe süresinin on dokuzuncu ayetini bir kere daha gündeme taşımamız gerekiyor. Oruçla ilgili Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem ne buyurmuştu? “Bugünün sevabını orucunu bozanlar kazandı.” Şimdi bu ayette, -Tövbe süresinin on dokuzuncu ayetinde- ALLAH’u Teâlâ Kâbe, Mescidi Haram, Mescidi Haram’da hacılara su vermek gibi bir konuyu gündeme getiriyor. “أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

Müşrikler, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemden önce Kâbe’ye hizmet ediyorlardı. Su taşıyorlardı. Kâbe’yi tamir ediyorlardı. Yıkıldığı zaman onarıyorlardı. Dolayısıyla bunla da övünüyorlardı. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem Müslümanlık diye bir anlayış getirince: “Bizi kim zannediyorsun? Biz de İbrahim aleyhisselamdan beri Kâbe tamir ediyoruz kardeşim.” Hani babam hacıydı diye bir şeyler var ya bu cahiliyeden kalma bir söz. Yani “Bizde babamız hacılara hep su dağıtırdı. Hacılar hep babamdan indirimli alışveriş yapardı” filan bu söz cahiliyenin atasözlerinden biri. Kur’an-ı Kerim, bu Kâbe’ye hizmet etmeyi, hacılara su dağıtmayı -ki şimdiki Suud yönetimi de hacılara su dağıtıyor, zezemi de bedava veriyor üstelik. Bu ayete ne kadar muhataptırlar bilmiyorum. Ama hacıları gümrükte zevk için on saat bekletirken, bu ayetin muhatabı mıdır onu bilemiyorum. Zezemi bedava veriyorlar, zezem almaya gelmiş hacıyı da gümrükte dokuz saat, on saat bekletiyor zevk için. Bu kıyaslamayı da fazla yapmayalım. İyi olmaz herhâlde fazla yaparsak- Ayet sizin bu yaptığınız Kâbe hizmeti, Mescid-i Haram hizmeti nasıl ALLAH’a iman etmek, ahiret gününe iman etmek ve cihad etmek gibi olabilir? لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ? ALLAH (c.c.) katında aynı değil bunlar. ALLAH (c.c.) katında aynı değil.

Bu ayetin muhatabı müşrikler. Şahıs olarak muhatabı müşrikler. Ebu cehil kafalı adamlara söylüyor ayet. Ama cihat etmekle insanları umreye götürmeyi, hacca götürmeyi, turizm işi yapmayı aynı tutan herkes bu ayete muhataptır.

Filistin'e mücahit taşımakla, Mekke'ye umreci taşımak aynı değildir. Her ikisi de ibadettir, muazzamdır. Ama Ümmet-i Muhammed, Ağrı'da cahil kalmış gençlere ilmiyal öğretecek bir grubu toplayıp minibüsüne koyup Ağrı'ya götürün –ki bu cihattır ALLAH (c.c.) yolunda- Ağrı'da abdesti tahareti öğreten bir hoca efendinin hizmetini eğer zenginleri toplayıp umreye götürmekle kıyas ediyorsan sen, ben sana tövbe suresinin on dokuzuncu ayetini okurum.

Filan yerde cahil kalmış, internet bataklığında helak olmak sırasını bekleyen gençleri, Kur'an-ı Kerim ile buluşturmak için giden bir hoca efendi cihat etmektedir. Orda ve yahut da filan yerde bir kutu bisküvide İncil almak için sıraya girmiş, İncil alıp bir kutu bisküvidin karşılığında İncil alıp o İncil'le Hristiyanlığa doğru adım atan binlerce Afrikalı çocuk ya da Asyalı çocuk. Bangladeş'teki çocuk, gençler, kadınlar Hristiyan olmak için sıraya girdikleri bir ortamda oraya emri bil ma'ruf yapmak ve yahut da onlara bir kutu bisküvi değil bir koli bisküvi götürüp Müslüman kalmalarını sağlamak için uğraşan cihad etmektedir. İnsanları, zenginleri umreye taşıyandan daha bereketli bir iş yapmaktadır. لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ "Kâbe hizmetiyle cihadı bir tutmuyorum" diyor ALLAH'tır.

Evet, bu ayetin muhatabı müşriklerdir. Ama eylem olarak ALLAH (c.c.) Kâbe'ye hizmetle cihadı eş tutmuyor. Hâlbuki Kâbe'nin sahibi ALLAH (c.c.). Kâbe'ye yapılan her hizmet de ALLAH (c.c.) rızası için yapılmış bir iş. Ama bu karşılaştırmayı kabul etmiyor ALLAH Teâlâ.

Yaptığın, farz hac olabilir. Farz hac yapan, kendisi yapıyor, onu taşıyan yani bir hizmet ediyor, bir ibadet ediyor, bunda sıkıntı yok. Yani Kâbe'ye hizmet etmek, Kâbe'nin temizliğini yapmak, oraya umreci götürmek, hacı götürmek batıl bir iştir değil. Cihadla kıyaslandığında ALLAH Teâlâ'nın denk tutmadığı bir iştir. Afrika'ya bir koli bisküvi götürüp oradaki çocukların Hristiyan olmasını en azından bir ay geciktiren bir Müslüman, zenginleri şöyle İsviçre'ye gidiyorduk her sene bu seneye de bari umre yapalım diye Mekke'ye götürenden çok daha mübarek iş yapmaktadır. Çok daha! لَا يَسْتَوُونَ عِنْدَ اللَّهِ ALLAH (c.c.) katında denk olmayan işlerdir bunlar. ALLAH Teâlâ "O yaptığınız batıldır, Kâbe'ye hizmeti kabul etmiyorum" buyurmuyor "denk değil" diyor.

Ümmet olarak da biz neyi, ne zaman yapacağımıza dair ayrıcalığımız var demiştik. Ümmeti Muhammed'in şehirlerinde, ezanların okunduğu şehirlerde bile gençlerin ALLAH'tan kopmaya yüz tuttuğu bir zamanda, İslam'ın artık geleneksel bir anlayış olarak algılanmaya başladığı bir zamanda insanların umreye götürülmesi başka şey, gençlerin camiyle tanıştırılıp İslam'ın orijinal şekliyle tanıştırılmaları başka şeydir. Bu da neyle belirlenecek? İşte bahsettiğimiz bir istişare havuzu oluşturulması lazım, istişare ağı kurulması lazım. Ümmetin yani bir yerde çok ciddi bir şekilde afeti var veya sıkıntısı var. Bir yerde de normal bir sıkıntısı var.

Burada arkadaşlar benzetmem ne kadar doğru olacak bilmiyorum. Hani büyük güçler savaş yapacakları zaman dikkati başka tarafa çekip mesela ne yapıyor işte bir katliam yapacağı zaman İsrail büyük bir dünya futbol şampiyonası olduğu bir zamana rastlatıyor bunu. Sabra ve Şatilla'yı hatırlıyor olmamız lazım. Dünya kupası diye bir günde bütün gözlerin televizyonda filan maçı izlediği bir zamanda Sabra'yı, Şatilla'yı bitirdi. Yani bir futbol gününde her şeyi yapıyor.

Dikkat ederseniz mesela riskli mahkeme kararları açıklanacağı zaman hep cumartesi günü açıklıyorlar bunu. Ben hep merak ederdim, Cuma ertesi devlet daireleri tatil, bu mahkeme bu kararı nasıl açıkladı? Meğer sonra öğrendik ki cumartesi günü medya ölü. Yorumcular morumcular hep

izinde. Dolayısıyla riskli kararları o gün açıklıyorlar. Pazartesi günü, borsayla morsayla açılınca dünya, gündemden düşüyor o. Bu bir taktikmiş meğerki.

La teşbih ve la temsil şeytan umreyi popüler hale bunun için mi getirdi merak ediyorum. Ramazan'da sadaka kampanyalarını bunun için mi yapıyor merak ediyorum. Teravihi bunun için şişirdiğini biliyorum ama. Orijinal ramazan ibadetini teravih diye simgeletti. Teravihe gidiyorsun, gündüz de bildiğini yapıyorsun. Yarım saat zaten, ekstra dubleks vatandaşa göre kılınan bir teravih. Bir sıkıntı olmuyor. Bir tür de dinsel spor yapıyorsun o arada gibi algılıyor.

Rakibimiz çok güçlü arkadaşlar. Çok güçlü ve çok zalim biri. Adem aleyhisselamdan beri sistem üzerinde çalışıyor. Bizse işte on senelik vakıfız yirmi senelik çalışıyoruz. O, on bin yirmi bin senelik taktiklerini sürekli geliştiriyor. Bizde taktik üstüne taktik geliştirmeye çalışıyoruz.

Muhakkak birikimimiz bir araya gelmeli, bir istişare ağı oluşturmalı müminler. Ama kendileri aktif, rahat bireysel çalışma yaparlar. Eğer biz kendimizi İslam, diğerlerini de İslam'ın yanında, bahçede bekleyenler olarak gören bir anlayış oluşturursak, bizim hocamız, büyüğümüz İslam'ın ta kendisi, diğer hocalar, İslam önderleri de bizimkinin himmetine muhtaç, zavallılar olarak algılsak kaşımıza çıkacak sonuç bu demektir.

Arkadaşlar,

Yine tövbe süresinin yüz yirmi ikinci ayetinde dikkatimizi çekecek bir ayrıntı daha var. Yerine göre, zamanına göre ve şeriatın özelliklerine dikkat ederek oluşturulacak bir çalışmayı ALLAH Teâlâ tarif ediyor. Tövbe süresinin yüz yirmi ikinci ayeti.

Tövbe süresi arkadaşlar besmelesiz başlayan bir süredir biliyorsunuz. Yüz on dört süreden bir tanesi besmelesiz başlar, Tövbe suresi. Bunun hikmetini yüzde yüz ALLAH (c.c.) bilir. Efendimiz bir açıklama yapmamış niye besmele koydurtmadığına dair. Çünkü "buraya besmele koyun" diye surelerin başına Efendimiz söylüyor. Buna besmele konmadı.

Ama âlimlerin gerekçe üzerinde yaptıkları yorumlar var. Bu yorumların en dikkat çekicisi Tövbe süresi başından sonuna kadar nerdeyse cihattan, şehadetten, ALLAH (c.c.) yolunda harcamaktan ve kâfirlere sertlikten bahseden bir suredir. Yani savaşı ve ALLAH (c.c.) yolunda küfrü yok etmeyi, onlara şiddetli davranmayı emreden ayetlerle dolu olduğu için ALLAH'ın rahmetini yansıtan besmele bu surenin başına konmamıştır. Bir tür mesela "Sizi öldüreceğim!" diye açıklama yapan bir savaş komutanı "beyefendiler, af edersiniz sizi öldürmek istiyorum." demez herhalde. "Geliyorum, dağıtacağım sizi!" der. -La teşbih ve la temsil- Tövbe suresi şiddet, kâfirlere katı davranmayı emreden bir sure olduğu için nezaket ifade eden, rahmet ifaden eden besmeleyle başlamamıştır. Halkça ben bunu böyle izah edeyim.

Arkadaşlar,

Tövbe suresi böyle bir suredir. Cihadı vurguluyor, kılıcı, mızrağı, şehadeti, cenneti, kâfirlerin cehennemini vurguluyor. Kâfirlere ultiatom ile başlıyor **بِرَّاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ** "ALLAH'tan ve Peygamberinden bir ilandır bu!" diye başlıyor.

Sure böyle başlıyor bir defa. Yüz yirmi ikinci ayeti de "müminlerin hepsi bu cihada topluca katılmasınlar. Bir grubu ders çalışıp ilimle meşgul olsunlar." diyor. Üstelik bu kadarla kalmıyor o Tövbe süresinin muhteşem cihad sahnelerinden geri gelenleri din konusunda yetiştirecek hazırlığı yaparlar diyor. – yüz yirmi ikinci ayeti.-

Tövbe suresi ise Rasulullah sallallahu aleyhi vesellemin **بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ** "ALLAH'tan ve peygamberinden..." diye başlayan bir sure. Onların hepsini de hoca efendilere emanet ediyor bu sefer. Bu sure zafer suresidir. Zaferle ilgili işte Tebuk gazvesinin de zikredildiği bir suredir. Bundan önceki sure, Enfal suresidir onun uzantısı zaten. Orda da Bedir'le ilgili muhteşem sahneler var. Ama ALLAH Teâla bütün bu büyük cihad yatırımını **وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً** "Müminlerin hepsi cihada gitmesinler" bir kısmı Medine'de kalsın ilmi faaliyetlerini yapsınlar buyuruyor.

Çok net bir şekilde arkadaşlar, haydi cihada deyince; "Hoca efendiler otursun" demek oluyor bu. Ama Çanakkale'den kaçmak için elif cüzü kapmak manasında değil. Öyle değil. İlim adamısın sen zaten otuz senedir talebe yetiştiriyorsun. Sen gelme hoca efendi. Biz dönünce dinimizi nereden öğreneceğiz? Ya da zaferle geldik mi yüzbinlerce yeni Müslümanla geleceğiz. Onlara dinimizi kim öğretecek? Eğitim kadromuz beklesin. Eğitim kadromuzu bekletelim. Demek ki bir zamanına göre mekânına göre yapılacak bir iş var.

Arkadaşlar,

Bakara suresinin iki yüz yetmiş birinci ayetinde zamanına göre, mekânına göre iş yapma, istişare ağıyla neyin ne zaman yapılması gerektiğine dair bir ön fikir oluşturmaya yönelik bir işaret daha var. Bakara suresinin iki yüz yetmiş birinci ayeti. -Bu rakamları özellikle zikrediyorum evlerimizde oturup mütalaa edelim. Dinimizi kuş bakışı, Levh-i mahfuz'dan görüldüğü gibi görmeye çalışalım diye zikrediyorum.

Sadakadan söz ediyor Kur'an-ı kerim. Sadaka vermekten söz ediyor. Biz arşın gölgesinde gölgelenecek yedi insandan biri kimdi hatırlıyor musunuz? Sağ eliyle veriyor, sol elinin haberi yok. Sağ eliyle verdiğini sol elinden gizliyor. Yani elin gözü mözü olmaz aslında bu ne demek? İnsanın sol eli hanımıdır. Veya kocasıdır. Bir aile, iki el bir araya gelince iş yapıyor ya, iki elden ses çıkıyor böyle. Aile insan en yakın eşi, yani kocası veya karısından oluştuğu için adam sadaka veriyor karısından bile gizliyor bunu. ALLAH (c.c.) bilsin, bizim hanım bilmesin. Ya da kadın, babasından gelmiş harçlıklardan sadaka veriyor, kocasına söylemiyor ama. Hâlbuki aile içinde ikisi bir ses getiren bir sistem olduğu için ailenin bilmesi doğaldır. Ve bu bir suç değildir. Sadakanın sevabını da kaybettirmez. Ama arşın gölgesine aday olmak için bunu sol elden de gizleyenlerden olman gerekiyor. Şeriatımızın temel prensiplerinden biridir bu.

Ama Bakara suresinin -Kur'an-ı Kerimin ilk ikinci suresinin- ayetlerinden iki yüz yetmiş birinci ayet, şimdi dinleyelim bakın ne diyor. **إِنْ تُبْدُوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ** "Sadakanızı açıktan verirsiniz ne güzel. **وَأَنْ تَخْفَوْهَا وَتُوْتَوْهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ** "Bunu gizleyerek, kimse görmeden fakirlere verirsiniz o da sizin için iyi bir iş olur." Bir ayetin içindeki cümleye dikkat arkadaşlar. **وَيَكْفُرُ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ**. Böyle yaparsanız –yani sadakayı herkesin gözü önünde verirsiniz sakıncası yok. Gizleyerek, fakirden başkasının bilmeyeceği şekilde verirsiniz bu da sizin için hayırlı olur- her halükarda ALLAH (c.c.) sizin günahınızı mağfiret eder. Yaptığınızı ALLAH (c.c.) görüyor merak etmeyin."

Arkadaşlar,

Arşın gölgesindeki yedi kişiden birisi kimdi? Sağ eliyle veriyor sol elinin haberi yok. Süper Müslüman. Arşın gölgesine aday, Ömer bin Hattab (r.a.) gibi bir adam. Adil imam gibi. Bu ayet ne diyor? Açıktan verirsiniz sıkıntı yok. Yeter ki sadaka verin. Gizlerseniz harika bir iş yapmış olursunuz.

Çelişki mi bu? Hayır kardeşim. Çelişki değil. Ama bir pozisyon senin ayağa kalkıp "bu fakire ben bakacağım bundan sonra" demen, beş kişiyi daha kıskırtacak; "Biz de birer kişi bakalım"

diyecekse, senin bu sadakayı açman lazım. Robot İslam yok bizde. Hayatı kuşatan İslam var. Merkezi bir sadaka emri var. Yere ve zaman göre belirle.

Bir fabrikatörün ailesinden zekât gizlememesi lazım, sadaka gizlememesi lazım. Kaşık tutmayı anneden babadan öğrendiği gibi bir insan, fabrikatörün oğlu da infak etmeyi babasından öğrenmeli. Çocuklarından bile gizliyorsun, niye gizliyorsun? E sol elden gizleyecek cennete girecek ya. Bir dakika, çocukların senden sonra sadakayı kimden öğrenecekler? Senin sadaka verdiğinden de haberi yok çocukların. Senin pozisyonun sadakayı teşhir etmeyi gerektiriyor. Gazetecileri çağırma, çocuklarını çağır. Gazeteciyi çağırırsan riya boyutuna götürürsün bu işi. Bir çeşme yaptırmış -sanki hiç yapılmaz bir şey- bu çeşmeyi filanca tesislerin sahibi babası, dedesi, annesi, amcası, akrabaları ve filan sülalesinin hayırına yaptırmıştır. Bütünü on litre su akıyor oradan her gün, iki yüz kişinin ismi var. Bütün vatana hayır olsun, hayvana hayırlı olsun, su için hayvanlar, kuşlar için filan Allaaah! destan yazıyor orda. Elbette bu şişirme. Böyle teşhir demiyor ALLAH Teâlâ.

Demek ki Bakara Suresi'nin iki yüz yetmiş birinci ayeti ciddi bir şekilde "pozisyona göre karar ver" diyor. Sen filan vakfa gidiyorsun, orda çok basit işte bir küpeni hediye ediyorsun bir bayan olarak. Senin fotoğrafın çekiliyor, genç Müslüman bir bayan teşhir ediliyor. Bir defa bu fotoğraf şeriatın ilkelerine aykırı, sen bir bayan olarak görüntü verme burada. Ama senin filan afet üzerine küpeni çıkarıp, işte şu anda hayatta olmayan kayınpederinin sana hediye ettiği küpeni çıkarıp filan fakirlere gönderdiğini teşhir ettiğin zaman bu, Müslümanlara duygusal bir sahne oluşturur. Müslümanlar da ihya olurlar bundan, hareketlenirler. "Açıverirseniz, açıkça yaparsanız sadakanızı bunu ALLAH (c.c.) kabul eder." Bu, açılması lazım.

İbn'ul Cevzi rahmetüllahi aleyh -Ebu'l Ferec ibn'ül Cevzi- İslam tarihini sayılı hatiplerinden birisidir. Çok ciddi hatipmiş. Moğolların istila yıllarından bir tanesinde Müslümanlar Bağdat'ta sinmişler, ödleri patlamış, ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Ebu'l Ferec, çok ciddi konuşuyor, konuşmasında binlerce insanın bulunduğu söyleniyor. Çok enteresan konuşmalar yaparmış. Kendinden önce hafızları Kur'an okutturur güzel sesli hafızları, ondan sonra konuşmaya çıkarmış.

Kendi hatıralarına anlatıyor, -Beş yüzlü yıllardan bahsediyorum. Dokuz yüz sene önce nerdeyse- diyor ki -beş yüz veya altı yüzlü yıllar işte- bir gün hutbeye çıkmış, insanları cihada teşvik edecek. Elinde poşet diyelim -bohça diyeceğim de bohça nedir onu anlatamayacağım şimdi- bir poşetle çıkmış hamdele, salvele konuşmaya başlamış "Müslümanlar, Müslümanlar!" demiş. Herkes dikkatli dinliyorlar tabi. Elimdekine bakın demiş. Açmış elindeki yazma neyse artık bir tutam saç çıkarmış. Bunlar gördüğünüz Müslüman bir kadının saçlarıdır demiş. Fırlatmış cemaatin üstüne onları. Bunu bana bir kadın getirdi. "Dedi ki bana: 'Kılıç, mızrak bulamıyorsan, Müslümanları teşvik etmek ayet hadis bulamıyorsan bunları fırlat onlara' dedi." demiş. "Kadın saçıyla ibret alsınlar bari" demiş. Ve kadının saçını cemaatin üzerine fırlatmış atmış. Tabi bu Bağdat'ta onurlu Müslümanlar, kadının saçını namus anlayan Müslümanların arasında yüz kere yuh diye bağırırsan, amigoları bağırırsan bu kadar teşvik olmaz. Yani kendisi o sahneyi tasvir ediyor. Çok enteresan bir şekilde cihad kıskırtması yapmış diyelim.

Şimdi, böyle bir sahne olabilir. Ebu'l Ferec'in Müslüman bir kadının -kendi karısı bile olsa- saçını erkeklere fırlatması haram bir şeydir aslında. Çünkü kadının saç her halükarda haram. Yani yabancı kadının saçıyla tutması haram zaten. Kendi hanımının saçıyla millete onu fırlatması caiz değil, göstermesi caiz değil. Ama yapacağı başka bir şey bulamamış demek ki.

Şimdi bir kadının küpesini vakıfta gösterip, eleman bunu gönderdi filanca yerdeki sadaka olarak. İşte genç bir hanımefendi kayınpederinin hatırası olan bu küpeyi gönderiyor. Çok müthiş bir şey bu.

Ayet, Bakara suresinin iki yüz yetmiş birinci ayeti bizi nereye doğru sevk ediyor? Yani, sadakanın gizli olması esastır. Ama yeri gelir sadakanın teşhiri, yeni sadakalar üretecektir. Cihad ruhunu, teşvik edecektir, Ebu'l Ferec'in hikayesinde olduğu gibi. Bunu da yapabiliriz.

Yani biz –çok calibi dikkat bir örnek bu arkadaşlar, umuyorum iyi anlaşılacaktır- sadakanın gizliliği arşın gölgesindeki yedi kişiden biri olmayı beraberinde getiriyor. Ama özellikle örnek veriyorum fabrikatör, iş adamı bunu gizli yapmamalı. Çok açılardan gizli yapmamalı. Birincisi, işçileri “Bizim adam, bizim patron sadaka veren adamdır” bilmelidirler, pinti bilmemelidirler onu. İkincisi, çocuklarını yetiştirmelidir, kaşık tutmayı öğrettiği gibi sadaka vermeyi de çocuklarına öğretecek; “Bizim ev, veren bir evdir.”

Bir örnek üzerinden sadece kadın küpesi üzerinden algılanmasını istemiyorum arkadaşlar. Sadakanın bin çeşidi var, bin çeşidinde de bunu yapabiliriz. Yani filan arabamı hizmete sundum ben, filan arabam bu vakıfta kullanılsın, filan arabam medresede talebeleri taşımaya kullanılsın denebilir. Yani ben bir küpeye daraltmak istemiyorum.

Arkadaşlar,

Özellikle yine Buhari'nin, Müslim'in rivayet ettiği çok duyduğunuz bir hadisi şerif var. Burada ne konuşuyorum? Zamanı, mekânı ve şeriatın temel ilkelerini tespit ederek iş yapalım. Bu yaptığımız işler Medine'de yapılmış cihad gibi olsun. Halid ibn Velid gibi sevap kazanalım. Bu, mümkündür. Kıyamete kadar mümkündür. Çok bildiğiniz bir hadisi şerifi yani sadece bir hatırlatma açısından zikrederim hızlı bir şekilde.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor? “İman –yani mümin olmak- yetmiş küsur bölümden oluşur” diyor. Yetmiş küsur bölümden oluşur. Çok net bir şekilde iman, tansiyon gibi bir şey demek ki. İniyor, çıkıyor sürekli.

Yetmiş küsur bölümden oluşur diyor. Bunun bir numarası hiç tartışılmayacak şekilde “لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ” tır. Onun yeri belli. O hiç inip çıkmıyor. Start onunla veriliyor zaten. Ondan sonra Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, ne buyuruyor? “Yoldan insanlara zarar verecek bir taşı kaldırıp atmak da imandandır. Hayâ da imandandır” buyuruyor.

Arkadaşlar,

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ başta zaten. Yoldan bir taşı kaldırıyorsun, araba lastiğini patlatır diye, müminlik bir iş yapıyorsun. Utanılacak bir iş yapıyorsun utanıyorsun, mümin olduğun ortaya çıkıyor. Sokakta da gösterebileceğin kimliğin var demek ki. “Ayıp ettin niye böyle yaptın?” dendiğinde yüzün kızarınca damarlarında imanın hala devam ediyor olması da mü'min olduğunu gösteriyor.

Bu da anlaşılıyor ki değil ahlaki kimliğimiz ve yahut da sosyal fantezilerimiz veya nafie ibadetlerimiz imanımızda bile bizim yer yer sonuçları etkileyecek uygulamalarımız olabiliyor. Müslümanlık böyle bir din, İslam bu büyük kuşatıcılığıyla İslam'dır.

İslam'ı bundan aşağıya doğru çektığımız zaman, sadece sokaktan çöp toplamayı İslam zannettiğimiz zaman da yanılırız, Buhari ve Müslim'in bu hadisine göre sadece لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ yüz defa günde bin defa söylemek İslam'dır dediğimiz zaman da yanılırız. Yetmiş küsur diyor, altmış dokuzunu nereye koyacaksın لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ 'ı aldın altmış dokuzu nerde? Senin Peygamberin yoldaki bir taşı kaldırmayı, bir kırık şişeyi kaldırmayı da imandan sayıyor. Ama hiçbir zaman yoldaki bir şişeyi kaldırmak, elbette Peygamber aleyhisselamin önünde kelime-i tevhid söylemek gibi değil herhalde.

Bir seviye farkı var. Ama yeri geliyor yoldan taşı, molozu kaldıran da ALLAH'ın razı olacağı bir işi yapıyor demektir.

Arkadaşlar!

Vakit konusunda sadakatimiz devam etsin, vakti daraltmayalım. Ama sadece başlık olarak hatırlatayım. Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme sık sık "hangi iş daha değerli ya Rasulallah, hangi İslam daha güzel, hangi Müslüman daha güzel?" türünden yedi-sekiz versiyonlu sorular sorulmuş. Çok enteresan arkadaşlar, elliye yakın hadisi şerif topladım. -Şu an da vaktimiz buna yetmeyecek-hepsinde farklı şeyler söylüyor. Birinde 'namaz' diyor. Öbüründe 'ana-baba' diyor. Öbüründe 'cihad' diyor. Öbüründe onların yerini değiştiriyor. Öbüründe ona buna 'yemek yedirmek' diyor. Öbüründe 'selam vermek' diyor.

Neden? İslam, her yerde olması gerekiyor. Yemek yedirirken de İslam kimliği gerekiyor, namaz kıldığın zaman İslam kimliğinin gerekiyor. Oruç tuttuğun zaman İslam kimliğinin gerekiyor. Her yerde Müslüman olman gerekiyor. Hayatın her bölümüne bakan Müslüman, hayatı hep İslamca gören Müslüman ancak böyle oluşabilir. Sadece fakirlere yemek yedirmeyi İslam olarak gördüğün zaman, sadece camide namaz kılmayı İslam olarak gördüğün zaman, elbette İslam'a ait bir iş yapmış oluyorsun ama İslâm, tek başına o değil.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Vel'hamdü lillahi Rabb'il âlemin.